FEU, SENYOR DÉU, EL MEU TREBALL MÉS DUR

FEU, Senyor Déu, el meu treball més dur,
fosca la nit, i el paisatge més clos,
alceu-me murs en un ribatge cru,
empal·lieu forests, prades i flors.

Lligat de mans i sec com un hindú,
vestit de pells, obriu al Vostre ròs
la meva ment! Entre tots, sóc Ningú,
i Us dic el nom sense repòs, i amb plors.

Só el serf comú si així Us plau, Senyor meu,
i en camps forçats o en foradats pregons,
plagat de cos i amb fardells damunt meu

em sé llibert, si en el més negre fons,
els vostres ulls il·luminen els mons
que amb Vós dalesc, i em fan el viure lleu.

(De *Sol, i de dol.* Barcelona, 1936.)

HACED, SEÑOR DIOS, MI TRABAJO MÁS DURO

Haced, Señor Dios, mi trabajo más duro,
oscura la noche, y el paisaje más cerrado,
alzadme muros en cruda orilla,
paliad bosques, prados y flores.

Atado de manos y enjuto como hindú,
vestido de pieles, ¡abrid a Vuestro rocío
mi mente! Entre todos, soy Nadie,
y os digo el nombre sin reposo, y con lágrimas.

Soy el siervo común si así Os place, Señor mío,
y en campos forzados o túneles profundos,
llagado de cuerpo y bajo el peso de fardos
me sé liberto, si en la más negra hondura,
vuestros ojos iluminan los mundos
que con Vos ansío, y me hacen leve el vivir.